

Chris Houtman

Getal van het beest

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Rue Lacuée, Parijs, 22.42 uur

Hij was eindelijk klaar. Voor hem op tafel lag een enorme stapel kopieën van de constructietekeningen die nodig waren voor de bouwvergadering van morgenochtend. Vanaf negen uur 's avonds had Jalal Barzani, een Turks-Koerdische student bouwkunde die stage liep bij de befaamde Architecture Studio in Parijs, zich als vrijwilliger op deze omvangrijke klus geworpen. Het had hem veel dankbare blikken opgeleverd van de secretaresses en andere stagiairs, die ook wel eens op tijd naar huis wilden. Hij was de enige op kantoor. De schoonmaakploeg was zojuist ook vertrokken. Hij checkte zijn horloge: hij had nog een uur voor zijn laatste kopiëerwerk, een lucratief klusje dat niet aan het licht mocht komen. Hij begaf zich naar het archief en lichtte daar een lijvig dossier uit. Kortgeleden was hij via Koerdische vrienden benaderd met de vraag of hij – tegen betaling van vijfduizend euro cash – zo vriendelijk wilde zijn om de volledige set bouwtekeningen te kopiëren van een van de meest gerenommeerde klussen die dit internationaal bekende architectenbureau ooit had ondernomen. Het zou nog even aanpoten worden, maar het moest lukken. Hij had haast want om middernacht had hij afgesproken met zijn opdrachtgever op de Place de la Bastille. De reden waarom iemand vijfduizend euro overhad voor de tekeningen van een gebouw dat al in 1999 gereed was gekomen, ontging hem. Hij kon het geld echter goed gebruiken en daar ging het om.

Om 00.02 uur arriveerde hij bij Café Français op de Place de la Bastille. Hij stond nog geen halve minuut op de stoep te wachten of er stopte

een ouderwetse Citroën-snoek, waarvan het rechtersvoorportier openzwaaide.

‘Stap in,’ zei de bestuurder, een onmiskenbaar Franse meneer van rond de veertig met een Jean Rochefort-achtige hangsnor. De student bouwkunde keek verbaasd.

‘Allez vite!’

Jalal Barzani deed braaf wat hem werd gevraagd, ook al twijfelde hij. Ten eerste omdat hij iemand anders had verwacht en ten tweede omdat hij niet beter wist dan dat er slechts een simpele transactie zou plaatsvinden: de uitwisseling van zijn map met fotokopieën voor een envelop met geld.

‘Is het gelukt met de tekeningen?’

‘Ja.’

‘Mooi.’

De Fransman trok op. Met enige moeite wurmde hij zich tussen het verkeer op de Place de la Bastille, waar het zelfs op dit late uur nog steeds druk was.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Jalal timide.

‘Ik heb je geld achter in de kofferbak. Ik wilde de transactie niet op straat doen, misschien wil je het eerst natellen of zoiets, dus dat zou er verdacht uitzien. We gaan even naar een rustig plekje.’

En dat gezegd hebbend, reed hij in de richting van de Rue de Charenton. Hij volgde deze smalle eenrichtingsstraat en sloeg rechts af bij de Avenue Ledru-Rollin en weer rechts op de Avenue Daumesnil, waar hij de ondergrondse parkeergarage Q-Park Opéra Bastille binnenreed. Hij stopte in een stil hoekje. Hier verliet de bestuurder de auto en deed de kofferbak open voor Jalal, die ook was uitgestapt.

‘Alsjeblieft,’ zei de Fransman. Hij wees op de dikke envelop die achterin lag. Jalal boog zich voorover om hem te pakken en voelde toen een stalen kabel om zijn nek. Hij probeerde zich los te rukken, maar merkte al snel dat hij te veel lucht tekortkwam om echt lichamelijk verzet te kunnen bieden. De bestuurder van de wagen was bovendien verrassend sterk. Na drie minuten amechtig worstelen, verloor de onfortuinlijke student het bewustzijn. De wurgpoging hield evenwel pas op toen de moordenaar zeker wist dat zijn slachtoffer dood was.

‘Sorry jongen,’ zei hij tegen het ontzielde lichaam. ‘Het gaat niet om het geld, dat was je van harte gegund, maar we kunnen ons nu eenmaal geen enkel risico veroorloven...’

*

Ohio, maandag 12 maart 2018

Ze was de reis spuugzat en keek – vanwege de onaangename sfeer in de auto – demonstratief op haar smartphone, teneinde zichzelf een houding te geven. Ze veinsde interesse voor de informatie die ze op Wikipedia las over de snelweg waarop ze reden: de I-75, een vierbaans asfaltlint van bijna drieduizend kilometer lang. De tweeëndertigjarige Nederlandse onderzoeksjournaliste Hannah Soehari begreep van internet dat deze typisch Amerikaanse *Interstate Highway* begint op de brug over de Saint Mary's rivier in Sault Ste. Marie, Michigan, op de grens met Canada, en eindigt in het zuiden van Florida, in het plaatsje Hialeah. De route voert door zes Amerikaanse staten, meldde Wiki, maar ondanks het feit dat Hannah binnen de grenzen van Ohio zou blijven, vond ze de autorit ellendig lang.

Bijna drie uur geleden was ze geland op het vliegveld van Toledo, waar ze was afgehaald door Suzy Hemphill, de jongste dochter van de familie bij wie ze in het schooljaar 2004-2005 als *exchange student* een jaar te gast was geweest in Wapakoneta, een klein plaatsje midden in de *Biblebelt*, omringd door eindeloze maisvelden. Na haar terugkeer in Nederland had Hannah eerst nog redelijk veel gemaïld en gechat met haar Amerikaanse vrienden en schoolgenoten, maar gaandeweg was het contact verwaterd en na de introductie van Facebook in 2006 beperkte het zich vooral tot wederzijdse berichten op elkaars *timelines* en plichtmatige kerstkaarten, die nog wél per post werden verstuurd. Zelfs met haar gastgezin verwaterden op den duur de contacten enigszins.

Twee weken geleden was daar verandering in gekomen toen Hannah van de redactie van het KRO-NCRV-programma *Brandpunt+* opdracht had

gekregen om een reportage te maken over het verschijnsel *mega churches* in Amerika. Ze had meteen ja gezegd, niet in de laatste plaats omdat het haar de kans bood om de reis te combineren met een bezoekje aan haar gastfamilie in Wapakoneta. Ze wilde hen graag zien om Saul Hemphill te gedenken, haar Amerikaanse gastvader die twee maanden geleden op drieënzestigjarige leeftijd aan een hartaanval was overleden. Hannah bevond zich op het moment van zijn dood voor een reportage in Myanmar en kon onmogelijk de begrafenis bijwonen. Maar nu kon ze alsnog naar Wapakoneta reizen om persoonlijk haar leedwezen te betuigen. Het toeval wilde dat morgen de steen op Sauls graf zou worden geplaatst. Het was geen uitvaart, maar tenminste toch nog een soort van plechtigheid waarbij ze afscheid kon nemen van haar *exchange father*.

Het weerzien met Suzy Hemphill op de Toledo Express Airport was warm en hartelijk: de twee vrouwen omhelsden elkaar alsof ze familie waren. En in zekere zin was dat ook zo, want ze hadden een jaar onder hetzelfde dak vertoefd.

‘Was het onverwacht, of had hij al eerder gezondheidsklachten gehad?’ vroeg Hannah aan Suzy, terwijl ze naar de auto liepen die buiten op het kort-parkeren-terrein stond, pal tegenover de passagiersterminal.

‘Drie dagen voor zijn dood reed hij nog rond op zijn Harley,’ zei Suzy kortaf. Ze peuterde uit haar beha een zakdoek en snoot haar neus om te verbergen dat er tranen in haar ogen brandden. Kennelijk was het verlies nog niet helemaal verwerkt, dacht Hannah.

‘Hij was een dagje op pad geweest met de *Frightening Four*,’ vervolgde Suzy met omfloerste stem.

‘De wat?’

‘Weet je dat niet? Pa had een vriendenclubje dat elkaar nog kende van highschool. Ze speelden in de aanvalslijn van het footballteam waarmee onze Redskins in 1972 kampioen werden. Ze zijn altijd bevriend gebleven, maar een paar jaar geleden, toen ze in de penopauze kwamen, hebben ze van de ene dag op de andere alle vier een Harley gekocht en zijn ze Easy Ridertje gaan spelen. Maar die klotemotor is toch pa’s dood geworden. Te vermoeiend, daarom is zijn hart eraan gegaan. Hij had het beter alleen bij golf of zingen op bruiloften kunnen houden!’

Ondanks het verdrietige gevoel over Sauls dood moest Hannah grijnzen. Het beeld dat haar Amerikaanse ‘zus’ schetste kwam volledig overeen met hoe zij zich haar exchange-vader herinnerde: een grote, stoere man die diep in zijn hart eigenlijk altijd diezelfde puberale highschoolleerling was gebleven die in de vroege jaren zeventig van de vorige eeuw zijn jeugd vierde in het slaperige dorpje Wapakoneta, gelegen tussen de I-75, de CSX Mainline Railway en de Auglaize River. De plaats was van oudsher al een knooppunt van verschillende verkeers- en transportstromen. En de invloed van een van haar beroemdste inwoners had zich zelfs uitgestrekt tot de maan, toen Neil Armstrong, geboren en getogen in Wapakoneta, op 21 juli 1969 de legendarische woorden uitsprak: *‘That is one small step for a man, one giant leap for mankind.’* Hannah was dikwijls langs het huis gefietst op W. Benton Street, waar de wereldberoemde astronaut in zijn jeugd had gewoond. Het had haar altijd het gevoel gegeven niet helemaal in een van god vergeten oord te zijn beland.

‘Hoe was je trip?’ vroeg Suzy, terwijl ze de koffers van Hannah in de achterbak van de auto plaatste.

‘Oké, ik had alleen wat irritant gedoe bij de douane op JFK. Ik werd apart genomen door een paar heel erg vervelende agenten van de *U.S. Immigration and Customs Enforcement.*’

‘O?’

‘Het leek wel alsof ze het niet vertrouwden.’

‘Wat niet?’

‘Ten eerste dat mijn visum pas gisteren was afgegeven en ten tweede bleven ze maar vragen of ik wel echt uit Nederland kwam.’

‘Dat is niet zo gek, gezien je uiterlijk.’

‘Hoezo?’

‘Je familie stamt van origine uit Indonesië.’

‘Nou en?’

‘Dat is het grootste moslimland ter wereld. Daar zijn ze bij de ICE extra alert op.’

‘ICE?’

‘Ja, wat je net zei: de Immigration and Customs Enforcement. Wees maar blij dat je geen islamitische voornaam hebt, anders hadden ze je doopceel helemaal binnenstebuiten gekeerd.’

‘Nou, dat deden ze al, want ik mocht alleen het land in als ik ze al mijn wachtwoorden gaf van Twitter, Facebook, Instagram, Google en LinkedIn en zo.’

‘Ja. Veiligheid gaat voor alles, dat is het nieuwe beleid. De grenzen worden weer streng bewaakt. Het aantal agenten van de ICE is verdrievoudigd en ze hebben verregaande bevoegdheden gekregen. Er is een hoop veranderd sinds Trump in het Witte Huis woont.’

‘Ben je er blij mee?’

Suzy maakte een wegwerpgebaar. ‘Nee, niet over beginnen, Hannah, geen politiek alsjeblieft. We worden de hele dag doodgegooid met nieuwsberichten waarin de voor- en tegenstanders van Trump met modder gooien naar elkaar. Je wordt er strontziek van! Kom, we gaan rijden!’

Hannah schrok van Suzy’s felle reactie. Ze wist dat haar Amerikaanse zus soms een kort lontje had, maar wat had ze nou eigenlijk fout gedaan? Ze had alleen gevraagd of ze blij was met het feit dat Trump in het Witte Huis woonde. Ze wist dat er spanningen waren omtrent diens presidentschap, maar dat iemand er zo heftig op reageerde, was wel heel opmerkelijk.

*

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

CHRIS HOUTMAN

Akte van berouw

*Genomineerd voor
de BookSpot Gouden Strop 2018 en
winnaar van de Hebban Thriller Clubprijs 2018*

Intrige en verraad in het hart van het Vaticaan

Filmische thriller met internationale allure

‘Ijzersterke thriller met een beeldende schrijfstijl: je ziet het verhaal als een film voor je terwijl je het leest. Vaardig verweeft Houtman de verschillende plotlijnen en brengt hij zijn personages tot leven. Daarbij laat hij een grote kennis van zaken zien. Overtuigend schildert hij de machinaties in het Vaticaan, waarin niet alleen Opus Dei – bekend uit de boeken van Dan Brown – een dubieuze rol speelt, maar ook de uiterst rechtse Amerikaanse nieuwssite *Breitbart News*. Wie nog dacht dat de Vaticaanse geestelijken hun naasten liefhebben gelijk zichzelf, is daar na het lezen van *Akte van berouw* wel van genezen. Tegelijk blijft Houtman respectvol kritisch. Dat maakt het boek evenwichtig, waardoor het des te harder aankomt. *Akte van berouw* is een ingenieuze, spannende thriller met een uiterst verrassend einde.’ – **Jury-rapport BookSpot Gouden Strop 2018**

Over Het negende gebod:

‘Flitsend geschreven roman met een onverwachte, prettig hedendaagse ontknoping.’ – **** *De Telegraaf*

‘Intrigerend, verrassend en spannend verhaal. Een vleugje romantiek, een interessante periode uit de Romeinse tijd en uit de geschiedenis van de vroeg-christelijke kerk, een mysterieus document en een paar sympathieke hoofdpersonen.’ – **** *Hebban*

‘Het negende gebod is een zeer gedetailleerde, goed geschreven historische thriller waarin de auteur op pijnlijke wijze oude kerkse misstanden aan het voetlicht brengt. Voor de liefhebbers een echte aanrader!’ – **** *Thrillzone*